

strækkeligt. Naar man siger, at Reservefonden ikke behøver at være saa stor, som oprindeligt 5 pCt., men den kan godt nedsættes til 3 pCt., hvorfor vil man saa oven i Købet have, at det solidariske Ansvars Behæftelse skal være 40 pCt. af Hovedstolen, selv om Restgælden er nedadgaende. Derfor siger jeg, at 10 pCt. i dette Tilfælde er fuldt ud tilstrækkeligt, og jeg kan ikke andet end anbefale denne Bestemmelse under Punkt 3. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Klerikallets Endringsforslag.

Ordføreren (M. Sørensen): Naar jeg nu forhaabentlig afslutter disse Forhandlinger i Dag om en Hypotekbank, skal jeg fatte mig meget kort, saa vel fordi det er sent hen paa Eftermiddagen, som fordi jeg ikke tror, at disse Bank-, Procent- og Laanespørgsmaal overordentlig meget interessere de ærede Medlemmer. Den højærede Finansminister fremsatte en Del Indvendinger mod Forslaget, hvilke selvfølgelig skulle blive tagne under Overvejelse i Udvalget. Da den meget ærede Minister paa Grund af Forholdene har set sig nødsaget til at forlade Tinget, skal jeg ikke tage en Drøftelse op om dem. (Afbrudelse). Er Finansministeren til Stede? Ja, saa beder jeg undskyldte, jeg skal saa kun tage det Spørgsmaal op, hvor jeg tror, at den meget ærede Finansminister har gjort sig skyldig i en Misforstaaelse, og hvor han fik det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgtreds (Vlem) til at gaa i samme Spor ind paa den samme Misforstaaelse. Det er med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilbagebetaling af de af Staten udlagte Renter. Ministeren mente, at det kunde der slet ikke blive Tale om, og dertil sluttede det ærede Medlem fra Bornholm sig: Staten fik ingen Renter at betale. Hvorfor skulde Staten gøre det, naar det ikke staa der, siger det ærede Medlem fra Bornholm! Hvordan vil det nu praktisk gaa, for saa vidt en Kreditforening eller to bleve nødsiddende, og Staten blev nødt til at træde hjælpende til med Garantifonden? Saa vilde det ganske simpelt gaa saaledes, at naar der var uddelt 7 Mill., saa stoppede det. Saa skulde Finansministeren derefter til at tage under Overvejelse, hvordan det videre skulde gaa, og der gaar jeg ud fra, at Staten vilde kunne komme til at betale Renter, hvilke saa efter Forslaget skulde tilbagebetales Staten. For øvrigt skulle de Spørgsmaal, som Finansministeren opstavede til Diskussion, blive tagne under Overvejelse i Udvalget. Derimod fremkom den ærede Minister med en mere almindelig Be-

mærkning — og samme Bemærkning er kommen fra flere ærede Medlemmer — som jeg ikke kan undgaa at tage op. De Herrer tro, at der er ikke mange Kreditforeninger, der ville indmelde sig som Interessenter i Hypotekbanken. Jeg tror det modsatte. Jeg tror, at omtrent alle Kreditforeninger ville indmelde sig, ikke fordi de i Grunden have stor Vist til det, men fordi de ville føle sig tvungne til det; deres Interessenter igen ville forlange det af dem. Jeg forstaaer ret godt Kreditforeningernes Stilling her. De ere voksede op som fri Institutioner, hvorover Lovgivningsmagten ikke har noget at sige, Kreditforeningerne ere stolte deraf, og de ere na bange for at komme ind under et Slags Formynderskab. For øvrigt kan det ogsaa blive et mere personligt Spørgsmaal for visse Funktionærer i Kreditforeningerne med Hensyn til deres Stillings mere eller mindre Storhed i Omverdenens Øjne. Det kan saaledes baade være rent saglige og rent personlige Forhold, som gøre, at Kreditforeningerne overhovedet ikke holde af at være med i Hypotekbanken, men hellere vilde holde sig udenfor. Men saa vi Hypotekbanken, blive Kreditforeningerne nødt til at gaa ind i den, det nærer jeg ingen Tvivl om, fordi en Hypotekbank med det brede solidariske Grundlag og oven i Købet med Statsgaranti bliver en forholdsvis solid Indretning, og der er ingen Tvivl om, at dens Obligationer ville komme til at staa i en højere Kurs end de enkelte Kreditforeningers. Det tør man gaa ud fra som givet, og det er noget, som Kreditforeningerne selv heller aldrig have villet benægte; de have kun sagt, at de vare bange for, at der ikke skulde blive saa meget, at det kunde dække Administrationen af Hypotekbanken. Men dette kan godt ordnes saaledes, at der i Grunden ikke bliver større Udgifter for de oprindelige Laantagere, end der nu er, for jeg vil ikke paastaa, at der behøves saa store Administrationsudgifter omkring i Kreditforeningerne, som der nu er. Kreditforeningerne vilde ret godt kunne spare det Beløb, som Hypotekbanken kommer til at give ud til sin Administration. Medens jeg altid har set paa Kreditforeningerne med stor Belvilje for deres velledeede Administration, har jeg altid set paa dem med visse Betæneligheder paa Grund af deres dyre Administration. Foreningerne ere overordentlig velledeede, men de ere samtidig overordentlig dyre Indretninger at holde i Gang, meget dyrere for Laantagerne, end de i Virkeligheden behøvede at være. Jeg skal bare fremføre et eneste Eksempel herpaa: Den højst lønede Statsembedsmand er,